

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

17. března 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Oblast působnosti – Článek 8 odst. 1 písm. c) – Pojem ‚vykonatelný rozsudek‘ – Trestný čin, který vedl k vydání odsuzujícího rozsudku soudem třetího státu – Norské království – Rozsudek uznaný a vykonaný vystavujícím státem na základě dvoustranné úmluvy – Článek 4 odst. 7 písm. b) – Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu – Extraterritoriální povaha trestného činu“

Ve věci C-488/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court (Vrchní soud, Irsko) ze dne 24. června 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 26. června 2019, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

JR,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda senátu, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Minister for Justice and Equality M. Browne, jako zmocněnkyní,
- za JR K. Kellym, BL, M. Fordem, SC, a T. Hughesem, solicitor,
- za Irsko M. Browne a G. Hodge, jakož i A. Joycem a J. Quaney, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a R. Troostersem, jakož i S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. září 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká použití rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), jakož i výkladu čl. 4 odst. 1 a odst. 7 písm. b) tohoto rozhodnutí.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Irsku, jenž byl vydán na JR z důvodu, aby vykonal v Litvě trest odnětí svobody, ke kterému byl odsouzen norským soudem za obchodování s omamnými látkami. Tento rozsudek byl uznán Litevskou republikou na základě dvoustranné úmluvy o uznávání a výkonu rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, uzavřené dne 5. dubna 2011 mezi Norským královstvím a Litevskou republikou (dále jen „dvoustranná úmluva ze dne 5. dubna 2011“).

Právní rámec

Unijní právo

Dohoda o Evropském hospodářském prostoru

- 3 Norské království je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3).

Dohoda ze dne 18. května 1999 týkající se provádění, uplatňování a rozvoje schengenského acquis

- 4 Z článku 2 dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ze dne 18. května 1999 (Úř. věst. 1999, L 176, s. 36; Zvl. vyd. 11/32, s. 4), vyplývá, že Islandská republika a Norské království provádějí a uplatňují ustanovení schengenského *acquis*, jakož i akty Unie, na něž se vztahuje tato dohoda.

Dohoda o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem

- 5 Dohoda uzavřená mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem (Úř. věst. 2006, L 292, s. 2), která byla schválena jménem Unie v článku 1 rozhodnutí Rady 2014/835/EU ze dne 27. listopadu 2014 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem (Úř. věst. 2014, L 343, s. 1), vstoupila v platnost dne 1. listopadu 2019 (dále jen „dohoda o postupu předávání“).
- 6 Preambule této dohody zejména uvádí, že smluvní strany vyjadřují vzájemnou důvěru ve strukturu a fungování svých právních řádů a ve schopnost všech smluvních stran zaručit spravedlivý proces.

Rámcové rozhodnutí 2002/584

7 Body 5 až 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 znějí takto:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity [...].

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádána osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.“

8 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

9 Článek 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, který se týká oblasti působnosti evropského zatýkacího rozkazu, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.

2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:

[...]

– nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,

[...]

4. U jiných trestných činů než uvedených v odstavci 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkací rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu.“

- 10 Článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“, zní:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

1. pokud v některém z případů uvedených v čl. 2 odst. 4 nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkací rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu; [...]

[...]

5. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl [odsuzující] rozsudek, ho již nelze vykonat;

[...]

7. vztahuje-li se evropský zatýkací rozkaz na trestné činy, které
- a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje, nebo
 - b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.“

- 11 Článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 upravuje výkon evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se dotýčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

- 12 Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí umožňuje vázat výkon evropského zatýkacího rozkazu na jednu z podmínek uvedených v tomto článku.

- 13 Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 uvádí:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[...]

- c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkáací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;
- d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;

[...]“

14 Článek 15 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné k tomu, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

15 Článek 31 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Vztah k jiným právním nástrojům“, má následující znění:

„1. Toto rámcové rozhodnutí nahrazuje od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi členskými státy, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi:

- a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;

[...]

2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné v době přijetí tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkáací rozkaz.

[...]“

Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV

- 16 Článek 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), stanoví:

„Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.“

- 17 Článek 17 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat s výhradou odstavců 2 a 3 o postupech pro výkon trestu a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.“

Rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV

- 18 Bod 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (Úř. věst. 2008, L 337, s. 102), uvádí:

„Vzájemné uznávání podmíněných trestů, podmíněných odsouzení, alternativních trestů a rozhodnutí o podmíněných propuštěních a dohled nad nimi mají za cíl zlepšit vyhlídky společenského znovuzачlenění odsouzené osoby tím, že se jí umožní zachovat její rodinné, jazykové, kulturní a jiné vazby; cílem je však také zlepšit kontrolu plnění probačních opatření a alternativních trestů s cílem zamezit novým trestným činům, a náležitě tak zohlednit myšlenku ochrany obětí a veřejnosti.“

- 19 Článek 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Cílem tohoto rámcového rozhodnutí je usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzených osob, zlepšit ochranu obětí a veřejnosti a usnadnit uplatňování vhodných probačních opatření a alternativních trestů v případě pachatelů trestných činů, kteří nežijí ve státě odsouzení. S ohledem na dosažení těchto cílů stanoví toto rámcové rozhodnutí pravidla, podle kterých členský stát jiný než ten, ve kterém byla dotyčná osoba odsouzena, uznává rozsudky a případně rozhodnutí o probaci, vykonává dohled nad probačními opatřeními uloženými na základě rozsudku nebo alternativními tresty uloženými tímto rozsudkem a přijímá veškerá další rozhodnutí vztahující se k tomuto rozsudku, není-li v tomto rámcovém rozhodnutí stanoveno jinak.“

Irské právo

Zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu

- 20 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu), ve znění použitelném na spor v původním řízení, jež provádí rámcové rozhodnutí 2002/584, v článku 5 stanoví:

„Pro účely tohoto zákona platí, že trestný čin uvedený v evropském zatýkacím rozkazu je trestným činem podle [irského] práva, pokud by jednání nebo opomenutí, které představuje takový trestný čin, bylo trestným činem podle [irského] práva, kdyby k němu došlo [v Irsku] v den vydání evropského zatýkacího rozkazu.“

21 Článek 10 písm. d) tohoto zákona stanoví:

„Pokud justiční orgán vystavujícího státu vydá evropský zatýkací rozkaz týkající se osoby –
[...]

d) která byla v tomto státě odsouzena k trestu odnětí svobody nebo byla vzata do vazby v souvislosti s trestným činem, na který se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, taková osoba bude na základě tohoto zákona a v souladu s jeho ustanoveními zatčena a předána vystavujícímu státu“.

22 Článek 44 uvedeného zákona z roku 2003 uvádí:

„Osoba nesmí být podle tohoto zákona předána, pokud byl trestný čin uvedený v evropském zatýkacím rozkazu, jenž byl vydán vůči této osobě, spáchán nebo údajně spáchán mimo území vystavujícího státu, a jednání nebo opomenutí, které představuje trestný čin, není trestným činem podle [irského] práva, jelikož k němu došlo mimo území [Irsko]“.

Zákon z roku 1977 o zneužívání omamných látek

23 Podle čl. 15 odst. 1 Misuse of Drugs Act, 1977 (zákon z roku 1977 o zneužívání omamných látek), ve znění pozdějších změn, platí, že:

„Trestného činu se dopouští každý, kdo oprávněně nebo neoprávněně přechovává omamnou látku za účelem jejího prodeje nebo jejího poskytování jiné osobě v rozporu s ustanoveními článku 5 tohoto zákona.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

24 JR je litevský státní příslušník. V lednu 2014 byl zadržen v Norsku s velkým množstvím omamných látek, které se zavázal dodat z Litvy výměnou za určitou peněžní částku. Rozsudkem ze dne 28. listopadu 2014 byl norským soudem, a sice Heggen og Frøland tingrett (oblastní soud v Heggen a Frøland, Norsko), odsouzen k trestu odnětí svobody v délce čtyř let a šesti měsíců za trestný čin „nedovolené dodání velkého množství omamných látek“, které se trestá norským trestním zákoníkem. Tento rozsudek nabyl právní moci.

25 Rozsudkem ze dne 18. června 2015 Jurbarko rajono apylinkės teismas (oblastní soud v Jurbarkasu, Litva) na základě dvoustranné úmluvy ze dne 5. dubna 2011 uznal norský rozsudek ze dne 28. listopadu 2014 za účelem výkonu trestu v Litvě.

26 Dne 7. dubna 2016 předaly norské orgány JR litevským orgánům.

27 V listopadu 2016 příslušné orgány podmíněně propustily JR na svobodu, přičemž nad ním stanovily „intenzivní dohled“. Vzhledem k tomu, že posledně uvedený nesplnil podmínky, které mu byly uloženy, nařídil mu Marijampolės apylinkės teismo Jurbarko rūmai (oblastní soud v Marijampolė, senát v Jurbarkasu, Litva) rozhodnutím ze dne 5. února 2018 výkon zbývajících částí trestu odnětí svobody, a sice v délce 1 roku, 7 měsíců a 24 dnů.

28 JR uprchl a odešel do Irsko. Dne 24. května 2018 vydaly litevské orgány evropský zatýkací rozkaz za účelem jeho předání.

- 29 V lednu 2019 byl JR zatčen v Irsku a odsouzen k trestu odnětí svobody za trestné činy spáchané v tomto členském státě v souvislosti s držením omamných látek. Podle předkládajícího soudu, tedy High Court (Vrchní soud, Irsko), mělo dojít k ukončení výkonu tohoto trestu dne 21. října 2019.
- 30 Souběžně bylo vedeno řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Před předkládajícím soudem JR zpochybňuje své předání litevským orgánům z důvodu, že o jeho vydání mohlo požádat pouze Norské království, a z důvodu extrateritoriální povahy dotčeného trestného činu, a sice skutečnosti, že k němu došlo v jiném státě, než je vystavující stát, v tomto případě Litva, mělo Irsko odmítnout výkon zatýkacího rozkazu.
- 31 High Court (Vrchní soud) má za to, že v projednávané věci by mělo být použito rámcové rozhodnutí 2002/584. I když byl dotčený trest uložen ve třetím státě, byl nicméně uznán a vykonán v členském státě. Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí tedy tomuto posledně uvedenému státu umožňuje vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu zbývajících částí trestu.
- 32 Tento soud má však za to, že pokud jde o důvod, pro který je možné odmítnout výkon, uplatněný JR, je povinen posoudit podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 a odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 33 Podle odstavce 1 tohoto článku platí, že pokud vystavující stát neupřesnil, že se na dotčený trestný čin vztahuje čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, je nezbytné prokázat oboustrannou trestnost. V tomto ohledu je třeba ověřit, zda se osoba přepravující množství omamných látek dodané JR dopustila trestného činu podle irského práva. Kromě toho je nutné podle čl. 4 odst. 7 písm. b) tohoto rámcového rozhodnutí ověřit, zaprvé, zda dotčený trestný čin, který byl spáchán ve třetím státě, musí být kvalifikován jako „extrateritoriální“, a případně zadruhé, zda irské právo povoluje stíhání takových trestných činů spáchaných mimo jeho území.
- 34 Pokud jde konkrétně o extrateritorialitu, předkládající soud si klade otázku relevance okolnosti, že JR daný trestný čin připravoval ve státě, který vydal evropský zatýkací rozkaz. Pokud by tato příprava musela být zohledněna pro účely použití rámcového rozhodnutí 2002/584, nebyl by trestný čin extrateritoriální, a tudíž důvod, pro který je možné odmítnout výkon, stanovený v čl. 4 odst. 7 písm. b) tohoto rámcového rozhodnutí, by se neuplatnil.
- 35 Za těchto podmínek se High Court (Vrchní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Uplatní se rámcové rozhodnutí [2002/584] na situaci, kdy vyžádaná osoba byla odsouzena a byl jí uložen trest ve třetím státě, avšak rozsudek vydaný v tomto státě byl na základě dvoustranné dohody uzavřené mezi tímto třetím státem a vystavujícím státem v posledně uvedeném státě uznán a vykonán podle jeho právních předpisů?
- 2) Pokud tomu tak je, jak má vykonávající justiční orgán za situace, kdy vykonávající členský stát provedl do svých vnitrostátních právních předpisů důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu a které jsou upraveny v čl. 4 odst. 1 a odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584, rozhodnout o trestném činu, který byl údajně spáchán ve třetím státě, avšak okolnosti tohoto trestného činu svědčí o tom, že k jeho přípravě došlo ve vystavujícím státě?“

Řízení před Soudním dvorem

- 36 Předkládající soud požádal, aby byla tato věc projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 a násl. jednacího řádu Soudního dvora. Dne 10. července 2019 rozhodl Soudní dvůr na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generální advokátky, že není důvodné této žádosti vyhovět.

- 37 Předkládající soud podpůrně požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora. Tato žádost byla zamítnuta usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 12. srpna 2019.
- 38 Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že odůvodnění žádostí předkládajícího soudu neumožňuje Soudnímu dvoru určit, zda věc vyžaduje zrychlené projednání věci, což je okolnost, která byla sdělena tomuto soudu.
- 39 Předkládající soud se totiž na podporu svých žádostí o použití naléhavého řízení o předběžné otázce a podpůrně zrychleného řízení omezil na konstatování, „že odpovědi na otázky vznesené v této žádosti ‚budou rozhodující pro posouzení právního postavení [odpůrce]‘, a zejména budou mít vliv na to, zda bude odpůrce předán do Litvy nebo zda bude po uplynutí trestu odnětí svobody, který mu byl uložen, tj. okolo 21. října 2019, propuštěn na svobodu.“
- 40 Tento soud však nijak neupřesnil, proč má za to, že odpovědi Soudního dvora by mohly být rozhodující pro případné propuštění JR na svobodu a za jakých okolností by k takovému propuštění mohlo dojít. Kromě toho z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, zda na základě dotčeného evropského zatýkacího rozkazu JR pobývá ve vazbě nebo v ní musí zůstat po 21. říjnu 2019, nebo zda například lze zvážit nebo byla zvážena méně omezující opatření.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 41 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládány v tom smyslu, že evropský zatýkací rozkaz lze vydat na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, kterým se nařizuje výkon trestu uloženého soudem třetího státu v tomto členském státě, pokud byl dotčený rozsudek na základě dvoustranné úmluvy mezi těmito státy uznán rozhodnutím soudu vystavujícího členského státu.
- 42 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí evropský zatýkací rozkaz obsahovat údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2.
- 43 Z tohoto znění vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz musí být založen na vnitrostátním soudním rozhodnutí, z čehož vyplývá, že se jedná o odlišné rozhodnutí než rozhodnutí o vydání uvedeného evropského zatýkacího rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, body 44 a 49). Takové rozhodnutí, ať již se jedná o rozsudek nebo jiné soudní rozhodnutí, musí nutně vydat soud nebo jiný justiční orgán členského státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, body 32 a 33).
- 44 Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, rámcové rozhodnutí se použije pouze na členské státy, a nikoliv na třetí státy (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 42).
- 45 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že norský soud dne 28. listopadu 2014 odsoudil litevského státního příslušníka JR k trestu odnětí svobody v délce čtyř let a šesti měsíců a tento rozsudek byl v Litvě na základě dvoustranné úmluvy ze dne 5. dubna 2011 uznán a učiněn vykonatelným rozhodnutím litevského soudu přijatým dne 18. června 2015. V listopadu 2016 litevské orgány podmíněně propustily JR na svobodu. Z důvodu nesplnění podmínek tohoto propuštění byl však rozhodnutím ze dne 5. února 2018 nařízen výkon zbytku trestu odnětí svobody. Dotčený evropský zatýkací rozkaz byl vydán právě na základě posledně uvedeného rozhodnutí.

- 46 Jak již bylo uvedeno v bodech 43 a 44 tohoto rozsudku, rozsudek vydaný soudem třetího státu nemůže sám o sobě představovat základ evropského zatýkacího rozkazu.
- 47 Akt soudu vystavujícího státu, kterým se takový rozsudek uznává a který jej činí vykonatelným, jakož i pozdější rozhodnutí přijatá justičními orgány tohoto státu za účelem výkonu uznaného rozsudku (dále jen „akty o uznání a výkonu“) mohou však splňovat požadavky čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 48 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že akty o uznání a výkonu představují soudní rozhodnutí ve smyslu těchto ustanovení, pokud byly přijaty justičními orgány členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody (obdobně viz rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, body 53 a 57).
- 49 Zadruhé, pokud tyto akty umožňují v tomtéž členském státě výkon rozhodnutí, měly by být kvalifikovány jako „vykonatelný rozsudek“ nebo „vykonatelné rozhodnutí“.
- 50 Konečně zatřetí z účelu a předmětu těchto aktů, a sice výkonu odsuzujícího rozsudku, vyplývá, že spadají do oblasti působnosti článků 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 za podmínky, že dotčený odsuzující rozsudek ukládá trest odnětí svobody v trvání nejméně čtyř měsíců.
- 51 Je totiž třeba uvést, jak vyplývá z bodu 44 stanoviska generální advokátky, že působnost článků 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 je vymezena na základě účelu a předmětu soudního rozhodnutí, které má sloužit jako základ pro evropský zatýkací rozkaz. V tomto ohledu z čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že takový zatýkací rozkaz se vydává za účelem předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Kromě toho podle čl. 2 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí platí, že pokud jde o výkon trestu odnětí svobody, podléhá vydání evropského zatýkacího rozkazu podmínce, že se jedná o trest v délce nejméně čtyř měsíců.
- 52 Tato ustanovení naproti tomu nevyžadují, aby trest, který má být vykonán, byl uložen rozsudkem vydaným soudy vystavujícího členského státu nebo soudy jiného členského státu. Neobsahují tedy nic, co by umožňovalo dospět k závěru o nepoužitelnosti rámcového rozhodnutí 2002/584 v případě, že by odsouzení k trestu odnětí svobody bylo uloženo soudem třetího státu a uznáno rozhodnutím soudu vystavujícího členského státu. Články 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 proto nebrání vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu odnětí svobody v délce nejméně čtyř měsíců na základě aktů o uznání a výkonu.
- 53 Kromě toho je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být normy unijního sekundárního práva vykládány a uplatňovány při dodržování základních práv, jejichž nedílnou součástí je i dodržování práva na obhajobu, které vyplývá z práva na spravedlivý proces zakotveného v člancích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 60).
- 54 Jak připomněla generální advokátka v bodě 49 svého stanoviska, rámcové rozhodnutí 2002/584 je nutno vykládat takovým způsobem, který zajistí, aby byla dodržena základní práva dotčených osob, avšak nedošlo ke zpochybnění účinnosti systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož základním prvkem je mimo jiné i evropský zatýkací rozkaz, jak je upraven unijním normotvůrcem (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 63).
- 55 Pokud tedy justiční orgány členského státu vydávají evropský zatýkací rozkaz s cílem zajistit v tomto členském státě výkon trestu odnětí svobody uloženého soudem třetího státu, jehož rozhodnutí bylo uznáno v uvedeném členském státě, jsou povinny dbát na dodržování požadavků, jež jsou vlastní systému evropského zatýkacího rozkazu v oblasti řízení a základních práv.

- 56 Tento systém zahrnuje dvoufázovou ochranu, kterou požívá vyžádaná osoba, jelikož k soudní ochraně v první fázi při přijetí vnitrostátního rozhodnutí se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání evropského zatýkacího rozkazu, k němuž může případně dojít krátce po přijetí uvedeného vnitrostátního soudního rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 56).
- 57 Tato ochrana znamená, že rozhodnutí splňující požadavky na účinnou soudní ochranu musí být přijato alespoň v jedné ze dvou fází uvedené ochrany [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (královský státní zástupce v Bruselu), C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, bod 30].
- 58 Za účelem splnění těchto požadavků v případě, že justiční orgány členského státu uznají rozsudek, kterým soud třetího státu uložil trest odnětí svobody, a po tomto uznání rozhodnou o vydání evropského zatýkacího rozkazu, musí právo tohoto členského státu stanovit alespoň na jedné ze dvou úrovní ochrany soudní přezkum umožňující ověřit, že v rámci řízení, které vedlo k přijetí rozsudku ve třetím státě následně uznaného ve vystavujícím státě, byla dodržena základní práva odsouzené osoby, a zejména povinnosti vyplývající z článků 47 a 48 Listiny.
- 59 V případě pochybností o dodržení povinností vyjmenovaných v předchozím bodě je na vykonávajícím justičním orgánu, aby se v souladu s čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 obrátil na vystavující členský stát, aby mu poskytl nezbytná upřesnění, která mu umožní rozhodnout o předání.
- 60 Kromě toho je třeba poznamenat, že se spor v původním řízení týká evropského zatýkacího rozkazu, který byl vydán na základě aktů o uznání a výkonu rozsudku vydaného soudem Norského království, tedy třetího státu, který udržuje s Uníí výsadní vztahy, které překračují rámec hospodářské a obchodní spolupráce, jelikož je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, účastní se společného evropského azylového systému, provádí a uplatňuje schengenské *acquis* a uzavřel s Uníí dohodu o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem, která vstoupila v platnost dne 1. listopadu 2019. V rámci této posledně uvedené dohody smluvní strany vyjádřily vzájemnou důvěru ve strukturu a fungování svých právních systémů a ve schopnost všech smluvních stran zajistit spravedlivý proces.
- 61 Ve světle výše uvedeného je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že evropský zatýkací rozkaz lze vydat na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, kterým se nařizuje výkon trestu uloženého soudem třetího státu v tomto členském státě, pokud byl dotčený rozsudek na základě dvoustranné úmluvy mezi těmito státy uznán rozhodnutím soudu vystavujícího členského státu. Vydání evropského zatýkacího rozkazu však podléhá podmínce, že vyžádaná osoba byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce nejméně čtyř měsíců a že v rámci řízení, které vedlo k přijetí rozsudku ve třetím státě následně uznaného ve vystavujícím členském státě, byla dodržena základní práva, a zejména povinnosti vyplývající z článků 47 a 48 Listiny.

K druhé otázce

- 62 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že při existenci evropského zatýkacího rozkazu, který byl vydán na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, které umožňuje v tomto členském státě výkon trestu uloženého soudem třetího státu, v případě, že byl dotčený trestný čin spáchán na území posledně uvedeného státu, je třeba otázku, zda byl tento trestný čin spáchán „mimo území vystavujícího členského státu“, posoudit s přihlédnutím ke skutečnosti, že k přípravě tohoto činu došlo ve vystavujícím členském státě.

- 63 Nejprve je třeba upřesnit, že důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu podle čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, jenž předkládající soud rovněž uvádí, nelze za okolností věci v původním řízení použít. S ohledem na popis skutkového stavu provedený předkládajícím soudem totiž trestný čin dotčený ve věci v původním řízení spadá do kategorie trestných činů, na které se vztahuje čl. 2 odst. 2 pátá odrážka rámcového rozhodnutí 2002/584, a sice nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami. Dále jsou činy spáchané JR podle všeho v Litvě a v Norsku trestány trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let. V souladu s tímto ustanovením musí být tudíž předání vyžádané osoby provedeno bez ověření oboustranné trestnosti činu.
- 64 Dále z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Irsko přijalo ustanovení, jehož cílem je provést čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 do jeho vnitrostátního práva, a sice článek 44 zákona z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu. Tento článek 44 v podstatě stanoví, že se předání odmítne, pokud k jednání nebo opomenutí, které představuje trestný čin uvedený v evropském zatýkacím rozkazu, došlo mimo území vystavujícího státu, a takové jednání či opomenutí není trestným činem podle irského práva, jelikož k němu došlo mimo území Irska.
- 65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 umožňuje odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, jsou-li splněny dvě kumulativní podmínky, a sice trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, byl spáchán mimo území vystavujícího členského státu, a právo vykonávajícího členského státu by neumožňovalo stíhat takový trestný čin, pokud by byl spáchán mimo území tohoto členského státu.
- 66 Pokud jde o první podmínku, která je jedinou předmětem dotazů předkládajícího soudu, je třeba uvést, že pojem „trestný čin spáchaný mimo území vystavujícího členského státu“ neodkazuje ani na právo vystavujícího členského státu, ani na právo vykonávajícího členského státu. V důsledku toho nemůže být ponecháno na posouzení justičních orgánů jednotlivých členských států podle jejich vnitrostátního práva. Z požadavku jednotného použití unijního práva totiž vyplývá, že jelikož čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 neodkazuje na právo členských států, pokud jde o tento pojem, musí být tento pojem vykládán autonomním a jednotným způsobem v celé Unii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 38).
- 67 V tomto rámci je třeba přihlídnout ke kontextu daného ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 28).
- 68 Pokud jde zaprvé o cíl důvodu, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanoveného v čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584, tohoto ustanovení má zajistit, aby justiční orgán vykonávajícího státu nebyl povinen vyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu, který byl vydán za účelem výkonu trestu uloženého za trestný čin stíhaný na základě mezinárodní trestní příslušnosti, která je širší než příslušnost uznaná právem tohoto státu.
- 69 Je nutno konstatovat, že tento cíl není ohrožen, pokud, jako je tomu ve věci v původním řízení, justiční orgán vystavujícího členského státu vydá evropský zatýkací rozkaz na základě rozhodnutí soudu tohoto členského státu, který uznává a činí vykonatelným rozsudek vydaný soudem jiného státu, pokud posledně uvedený soud na základě vlastní místní trestní příslušnosti odsoudil vyžádanou osobu k trestu odnětí svobody.
- 70 Pokud jde zadruhé o cíl rámcového rozhodnutí 2002/584, je třeba připomenout, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 odůvodnění, že má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 31).

- 71 Rámcové rozhodnutí tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených za porušení trestního práva nebo podezřelých z porušení trestního práva směřuje k usnadnění a urychlení justiční spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle vytyčeného pro Unii, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva tím, že se bude zakládat na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 32).
- 72 Jak vyplývá z čl. 3 odst. 2 SEU, v tomto prostoru svobody, bezpečnosti a práva je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se ochrany vnějších hranic, jakož i předcházení a potírání zločinnosti. V této souvislosti se rámcové rozhodnutí 2002/584 snaží zejména zabránit riziku beztrestnosti pro ty, kteří se dopustili trestného činu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. června 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 23, a ze dne 25. července 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Vězeňské podmínky v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 86].
- 73 Dosažení těchto cílů by bylo ohroženo, pokud by vykonávající stát mohl odmítnout předání vyžádané osoby v případě, že soudy vystavujícího členského státu uznaly a souhlasily s výkonem rozsudku vydaného soudem jiného státu, kterým byla tato osoba odsouzena k trestu odnětí svobody za trestný čin spáchaný na území posledně uvedeného státu. Takové odmítnutí by totiž nejen mohlo oddálit výkon trestu, ale mohlo by rovněž vést k beztrestnosti vyžádané osoby.
- 74 Výklad čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584, který by umožnil odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu v situaci uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku, by kromě toho mohl ohrozit fungování takových nástrojů justiční spolupráce, jejichž cílem je usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzených osob, jako je rámcové rozhodnutí 2008/909.
- 75 Podle čl. 3 odst. 1 posledně uvedeného rozhodnutí je účelem tohoto rozhodnutí stanovení pravidel, které členskému státu, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, umožní uznat rozsudky a provést výkon trestů uložených soudem jiného členského státu. Z jeho čl. 17 odst. 1 konkrétně vyplývá, že výkon trestu zahrnuje přijetí rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného.
- 76 Pokud by tedy byl přijat výklad čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 uvedený v bodech 73 a 74 tohoto rozsudku, podmíněné propuštění odsouzené osoby by jí umožnilo vyhnout se výkonu zbývající části trestu ve státě, který trest uznal a provádí jeho výkon, tím, že se přemístí do jiného členského státu, který do svého vnitrostátního práva provedl důvod, pro který je možné odmítnout výkon, stanovený v tomto ustanovení. Riziko beztrestnosti, které by z toho vyplývalo, by mohlo členské státy odradit od toho, aby požádaly o uznání rozsudků, a podnítit příslušné orgány státu vykonávajícího uznaný rozsudek, aby omezily využití nástrojů podmíněného propuštění.
- 77 Tytéž úvahy platí *mutatis mutandis* i pro rámcové rozhodnutí 2008/947, které stanoví pravidla, podle kterých členský stát jiný než ten, ve kterém byla dotyčná osoba odsouzena, uznává rozsudky a případně rozhodnutí o probaci, vykonává dohled nad probačními opatřeními uloženými na základě rozsudku nebo alternativními tresty uloženými tímto rozsudkem, jelikož podle jeho čl. 1 odst. 1 ve spojení s bodem 8 odůvodnění usiluje toto rámcové rozhodnutí o to, aby se zamezilo novým trestným činům, o ochranu obětí a veřejnosti a o usnadnění společenské rehabilitace odsouzených osob.
- 78 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že otázku, zda byl trestný čin, na jehož základě byl vydán odsuzující rozsudek ve třetím státě následně uznaný soudy členského státu, jenž vydal evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu tohoto odsuzujícího rozsudku, spáchán „mimo území vystavujícího členského státu“, je třeba posoudit s přihlédnutím k trestní příslušnosti tohoto třetího státu, v projednávaném případě Norského království, která umožnila stíhat tento trestný čin, a nikoli k trestní příslušnosti vystavujícího členského státu.

- 79 Pokud jde o dotazy předkládajícího soudu týkající se zohlednění okolnosti, že k přípravě trestného činu došlo na území vystavujícího členského státu, stačí uvést, že z bodu 78 tohoto rozsudku vyplývá, že tato okolnost je irelevantní, jelikož tento členský stát nestíhal samotný trestný čin, ale uznal rozsudek soudu jiného státu, který tento soud vydal na základě své místní trestní příslušnosti.
- 80 Na druhou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že při existenci evropského zatýkacího rozkazu, který byl vydán na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, které umožňuje v tomto členském státě výkon trestu uloženého soudem třetího státu, v případě, že byl dotčený trestný čin spáchán na území posledně uvedeného státu, je třeba otázku, zda byl tento trestný čin spáchán „mimo území vystavujícího členského státu“, posoudit s přihlédnutím k trestní příslušnosti tohoto třetího státu, v projednávaném případě Norského království, která umožnila stíhat tento trestný čin, a nikoli k trestní příslušnosti vystavujícího členského státu.

K nákladům řízení

- 81 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládány v tom smyslu, že evropský zatýkací rozkaz lze vydat na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, kterým se nařizuje výkon trestu uloženého soudem třetího státu v tomto členském státě, pokud byl dotčený rozsudek na základě dvoustranné úmluvy mezi těmito státy uznán rozhodnutím soudu vystavujícího členského státu. Vydání evropského zatýkacího rozkazu však podléhá podmínce, že vyžádaná osoba byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce nejméně čtyř měsíců a že v rámci řízení, které vedlo k přijetí rozsudku ve třetím státě následně uznaného ve vystavujícím členském státě, byla dodržena základní práva, a zejména povinnosti vyplývající z článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie.
- 2) Článek 4 odst. 7 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládán v tom smyslu, při existenci evropského zatýkacího rozkazu, který byl vydán na základě soudního rozhodnutí vystavujícího členského státu, které umožňuje v tomto členském státě výkon trestu uloženého soudem třetího státu, v případě, že byl dotčený trestný čin spáchán na území posledně uvedeného státu, je třeba otázku, zda byl tento trestný čin spáchán „mimo území vystavujícího členského státu“, posoudit s přihlédnutím k trestní příslušnosti tohoto třetího státu, v projednávaném případě Norského království, která umožnila stíhat tento trestný čin, a nikoli k trestní příslušnosti vystavujícího členského státu.

Podpisy.